

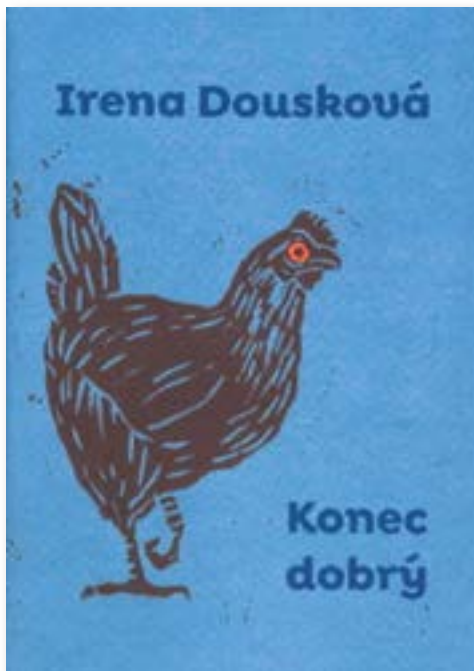
Jak se nám líbí...

Dvě knihy, o kterých se právě hodně mluví a které jsou aktuálně na pultech, hodnotí naše recenzentka Klára Kubíčková.

Melancholický dobrý konec

Ať už napíše Irena Dousková cokoli, od poezie (Napůl ve vzduchu) přes roadmovie (Rakvičky) až k rámcové próze (O bílých slonech), stále ji vnímáme předně jako tu, která stvořila Hrdý Budžes.

Její aktuální kniha povídek nazvaná Konec dobrý, kterou opět vydává nakladatelství Druhé město, přitom svědčí o tom, jak dobrá autorka to je: devět příběhů, někdy spíš jen črt, dokládá její schopnost charakterizovat postavy skrze úderné dialogy, nahazovat atmosféru přes skoro fotografické výjevy krajiny, kolorovat je detaily, kterých si všímá jen ona, které ale z paměti vydoluje každý, když mu je vylíčí. Je to sdílné a autentické, přitom pokaždé jiné. Malý chlapec, který kouká z nemocničního okna den před okupační invazí a nešťastnou náhodou ztratí darovanou rybičku, za níž se pak s nadějí vydá. Stárnoucí, komunisty vyštřípaný učitel, který si kvůli Havlovi pohřbu kupuje kalhoty v second handu, na nové nemá. Ukřivděný spisovatel, jenž v turisty přeplněném Českém Krumlově sleduje cvrkot u zídky pod svým oknem a paralelně píše lehce erotický selský román o Egonu Schielem. A taky syn mrtvé matky, který se snaží urnu s jejím popelem propašovat na židovský hřbitov.

Všechno jsou to postavy bolavé životem, skoro melancholické, osamělé a trochu ztracené. V jejich tápání se vždycky

jen na moment mihne naděje, světlo, směr. Často je v tom okamžiku opouštíme, s koncem každé povídky si čtenář říká, že tohle je přece příběh na román. Dousková je hutná. A taky vtípná, kdo jiný by si mohl dovolit černočerné židovské vtípky? Nebo scény jak ze satirické komedie, v níž klučina loví žabikuch ze záchodu, nebo z hořké porevoluční romance, v níž zneuznaný klavírista objíždí školy a besedy s pásmem o komunismu a glosuje místní intelektuálně přespříliš zapálené ženy? Povídky Ireny Douskové je dobré dávkovat, vždycky jednu nechat doznít, působit její obrazy. Jak se v jihočeské krajině kývá děveččin cop vedle fotoaparátů na hrudích turistů. Jak se už v létě musí myslet na zimu a nachystat dříví. Jak se v Bistru B zašívají stárnoucí chlapi a jak porozumí smutku ženy, která tady kdysi někoho ztratila, i když o něj vlastně přišla až mnohem později. Kvůli covidu. Ale ten hraje jen vedlejší roli. Stal se kulísou. Podobně jako ta okupace nebo Havlův pohřeb.

Irena Dousková
Konec dobrý
Druhé město, 148 stran, 249 korun
Hodnocení ★★★★★

Když příběh vypráví ten druhý

První kniha Lidmily Kábrtové *Koho vypijou lišky byla příjemné zjevení, druhá vůbec nebyla špatná, ta třetí nazvaná Čekání na spoušť vami otrěse.*

Forma je podobná jako u propojených povídek v té druhé, Kábrtová je ale vypsanější, chytne a do konce vás nepustí, doznívá dlouho a zabydlí se v břiše, na příběhy těch zraněnců musíte myslet i dlouho po dočtení.

Zuzana si léčí trauma u moře, rodiče jen letmo zmíní, až v druhé polovině máme možnost vnímat její dětský příběh jejich očima. Iveta je na první přečtení pěkná mrcha, v závěru jí porozumíme skrze líčení jejích vlastních stínů. Josef opustil rodinu, a i když ho můžeme chápat už z vyprávění jeho

stárnoucí ženy, až když se dostane ke slovu on, pochopíme jeho pohnutky a opláčeme osud, který stihl mnoho zapomenutých emigrantů. Hrdiny pojí rodinné vazby, chyby jednoho se přelévají v motivace druhého. Psychologové tomu říkají generační trauma, tady se odvíjí v plynulém vyprávění přes babičky, zběhlé matky a zapomenuté děti a dohání každého.

Čekání na spoušť charakterizuje jedno slovo: laskavost. Nikdy nevíme, jak by příběh vyprávěl ten druhý. Každý čin má své kořeny a i ten nejposlednější odpadlík si zaslouží pochopení a odpuštění. Kábrtová spisovatelky neskutečně vyrostla. Už teď netrpělivě čekám na její čtvrtou knížku!

Lidmila Kábrtová
Čekání na spoušť
Host, 199 stran, 268 korun
Hodnocení ★★★★★

KLÁRA KUBÍČKOVÁ Spisovatelka, redaktorka, reportérka, komentátorka a kulturní specialista Vlasty připravila i letošní první přílohu o knihách a čtení. Klára vystudovala sociologii a žurnalistiku na FSS Masarykovy univerzity. Deset let působila v MFDnes a od roku 2017 pracuje pro Vlastu.

